

‘ENGELLERİMİZ VAR’

‘Yeter’ dedi. İsyân eder gibi süzdü kuzguni gözlerini. Kızgındı ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu artık. Gram olsun kalmamıştı gücüm. Yorulmuştum hem de fazlasıyla. Anlaşılan artık bu işler benim harcam değildi. Yaşlandım işte son bu. Genç değilim dışarıdan bakıldığı gibi. Eski heyecanlara katlanamam siyaset benim oyunum değil artık, doğrularım kabullenemeyecek kadar hayal geliyor kulağa. Ama ondan tüm bunları anlamasını bekleyemezdim. Genç ruhu, çaresizliği, her şeyi yapmaya yetebileceği sandığı gücüyle o benim gözümde kanadı kırık bir kuştı. Benim üç parça aptal bir parça cesurum...

-Benim engellerim var artık, dedim kırılmasından korkarak. Oysa bunu söyler söylemez o tekerleklerini masaya doğru iterek kaşlarının altından ters ters bakıp ‘Engelin bu mu?’ dedi küçümseyerek.

-Birkaç kelepçe, seni içlerine kapattıkları o demir parmaklıklar mı korkuttu. Nerene kaçtı o bitmek tükenmek bilmeyen her şeyi başarabilirim havaların. Hani her şeyin doğrusunu ispatlayabilirdin. Savaşmak senin işindi. Cevap ver sana diyorum!!!

-Sen burayı otel mi sanıyorsun! Aç gözlerini! Her defasında vazgeçmem dediğim için yediğim dayakların morluklarını senden saklamak için ne giyeceğimi şaşırıyorum. Farkında değil misin kaç dakika konuşabiliyoruz. Fark et artık ben hapishanedeyim. Çünkü ben doğruları bulan adamım. Yani yalanım. Kalkıp bana ahkâm kesme. Ben bir şeyi söylüyorsam emin ol bir bildiğim vardır.

-Ben çocuk değilim. Beni bunlarla kandırabileceğini mi sanıyorsun? Çektiğin işkenceleri göremeyecek kadar kör değilim ve inan bana her şeyin farkındayım. Beni yalanlarına inandırmak istiyorsan sesindeki kırılmalı yok et, titremeni engelle ve gözlerime inanma diye bakmayı kes!!! Ayrıca sadece yürüyemiyorum görebiliyorum.

-Bak sadece yapamıyorum, yapamıyorum artık...

-Hayatta karşına çıkan her şeye tamam deyip kabullenemezsin. Hayır, bu düpedüz saçmalık demek. Sen bu kadar dirayetsiz olamazsın. Ben senin neleri aştığını gördüm burada bu şekilde yılamazsın. Yılmak dizlerinin üstüne çökmek senin işin değil. Buradan da çıkacaksın bugün veya dünle yaşanmaz... Ayrıca avukatınla görüşüm çok az bir sürede çıkacağımı söyledi. Kesinlikle dirayetini kaybetmemelisin. Sen daha beni yürüteceksin. Burası da benim tekerlekli sandalyem de hiçbir zaman bizim engelimiz değil tamam mı?

Dayanamadım gözlerimde zorlukla tuttuğum gözyaşlarını salıverdim gittiler. O da dayanamamıştı. Benimle birlikte ağlıyordu sessizce. Kollarımız ve bileklerimiz sıkıca sarmış birbirimize kafa kafaya vermiş hıçkırarak ağlıyorduk can dostumla.

-Görüş süresi bitti...

Sessizce ayrıldık birbirimizden. O gözü yaşlı kapıya yöneldi bense gardiyanımın bileklerime takmak için sabırsızlandığı kelepçeye doğru yöneldim...

Labirent yollarından, soğuk nefesinden, sisli renginden, sarmaş dolaş demir parmaklıklarından geçtik hapishanemin ve geldik hücreme. Pas, kan ve pislik içindeki kapıyı açmadan önce kelepçelerimi açtılar. Kapıyı açar açmaz beni içeriye bir köpek gibi fırlattılar. Bir anda

yapışıvermişim buz gibi yere. Çenem acımişti düşerken, gerçi nerem acımıyordu ki...Bin bir anahtar içinden bulup kilitlediler beni.Sanki azılı suçluyum. Tünedim yine köşeme. Büzüştüm bir çocuk gibi. Kapattım usulca gözlerimi donma ihtimalimi göz ardı ederek...

...

Daha arkamı döner dönmez özlemiştim onu. Tekerlekleri iterek yavaşça çıkıyordum buzhane gibi bu iğrenç yerden. O burada nasıl ısınıyordu kim bilir...

-Yardım edeyim mi hanımefendi?

-Hayır...Allah'a şükür kollarım tutuyor!!!

-Sanki bir şey dedik!!!Yardım edecektim.Dövmekten beter ettin be abla.

Daha bir hızlı sürdüm tekerlekleri. Yüzüm kıpkırmızı bir şekilde çıktım dışarı. Bir nefeste geçtim o toprak avluyu, kocaman demir kapıları. Yardım edecekmiş. O kıt aklınla mı? Hıh !!! Salak herif... Sen ne anlarsın ki zaten. Engelli insanları yardım başlığı altında onları küçümseyerek ne yaptığını nereden bileceksin ki!!!

Ben içimdeki siniri söndürerek avukata giderken aklımdan çıkmıyordu; o perişan hali gözümün önünden bir an bile gitmiyordu. Onu oradan çıkarmam uğradığı kariyer ihaneti yüzünden kollarımda avutmam gerekirken o bir de tüm bunların cezasını çekiyordu. Lanet olsun ya bu ülkede gerçekleri bilmenin neden cezası var ki... Ben bunları düşünürken çoktan büroya gelmiş sekreter adımı okuyordu.

Tekerleklerimi yavaşça iterek odanın kapsını çaldım. İçerdeki ses gel deyince kapıyı açtım. Açar açmaz da hüsrana uğradım. Kapının altında taş vardı. İçimden derin bir of çekerek tekerlekle geçmeyi denedim. Doğa kanunları sayesinde geçemedim. Benim kapıda oyalandığımı gören Namık Bey büyük bir incelikle ayağa kalktı ve bir şey demeden beni içeriye soktu. Taşı geçer geçmez de orada bıraktı ve yerine oturdu. Onu bu yüzden çok seviyor ve Kamil'i içeriden çıkaracağına tüm kalbimle inanıyordum. Çünkü beni ezmeden küçümsemeden ne hissettiğimi anlayarak davranıyordu bana. Aynen Kamil gibi... Masasının tam karşısına geçtiğimde gözlerine diktim gözlerimi cevap bekler bakışımla...

-1.'si bana öyle bakma dersime çalıştım. 2.'si Kamil benimde arkadaşım herkes gibi ben de onun dışarı çıkması için çalışıyorum. Her dakika ofisime baskın vermeyin. Bu gün gelen 32. kişinin Selma.

-Arsızlığımla "eeee" dedim. Çünkü hiçbir bahane mazeret veya rapor bana Kamil'i vermiyordu. Sabır çekerek ve sözünü kestiğim için tatlı bir kızgınlıkla bana sertçe bakıp;

-3.'sü de tam bir hafta sonra bu gün Kamil'i çıkarıyoruz.

Baygınlık geçirecek derecede kendimden geçmişim. Tam 24 yıldan beri süregelen bu hasret bitecekti. Özgürce dolaşacaktık. Gökyüzünü özgürce seyredecek uçurtmalar uçururken büyük bir keyifle onu seyredecektim. Sabahlara kadar kitap okuyup yazarken kimse ona karışmayacak özgürce yazacaktı. Gizli gizli değil tamamiyle özgürce. Yazdığı kitaplar basılacak. Hayranları eskisi gibi kuyruklara girecekti. Kongrelere gidecek konuşmalar yapacak herkesi aydınlatacaktı. Ama bu sefer ülkeye ihanetten içeri alınmayacaktı. Engelleri aşacaktı... Ve aslında en önemlisi... Birlikte

uyuyup uyanacaktık hayata. Artık evlenebilirdik biz...

Namık korkarak koltuğundan fırladı.

-Selma kendine gel. İyi misin? Yüzün kireç gibi oldu. Keşke alıştırma alıştırma söyleseydim hayallah.

-İyiyim hem de çok iyiyim. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi. Namık sen ciddisin dimi? Onu bana geri veriyorlar duyduklarım doğru dimi.

-Evet, yine bizim oluyor Kamil Bey... Hey nereye...

-Eve gitmem lazım duvarları boyayacağım, koltukları değiştireceğim, temizlik yapacağım, evi süsleyeceğim bahar temizliği var...

-Kış ortasında mı? Ayrıca bunların hepsini kendin halledemezsin. Aslı'yı Murat'ı falan ara. Yardım etsinler çabuk bitirin işinizi bakarsın daha önce çıkarırız.

Bunu duyar duymaz daha bir heyecanlanmışım. Bir çocuk gibi çarpıyordu şimdi kalbim. Uçmuyor yürüyordum ben sanki...

-Sen ağırlaştırılmış müebbet yiyen adamı dışarı çıkarıyorsun daha ne diyeyim. Nikah şahimizsin, onur konuğumuzsun benden dile ne dilersen.

-Sen yürümeye başla, sonsuza dek mutlu olun, tarçınlı kek...

Cevabına kahkalarla cevap vererek çıktım odadan. Oda kapısındaki küçük yardımla tabi. Hemen bir çırpıda eve gitmek istiyordum. Hiçbir şeye dikkat etmeden son hızla gidiyordum. Bana göre tabi.

Ağzım kulaklarımda kalbim fazladan atarak evime gidiyordum. Aslında onu arayıp hemen bu haberi vermek isterdim ama konuşturmayacaklarını biliyordum. Olsun bu son yasakları ne de olsa.

Tadını çıkarsınlar.

PAT...

-Koşun kadına araba çarptı...

-Vah zavallı zaten tekerlekli sandalyedeymiş...

-Birisi ambulansı arasın...

-Doktor var mı? ...

-Yakınlarına ulaşılın hemen...

-Çok kan kaybetmiş, hayati tehlikesi var...

-Maalesef ameliyat başarısızdı. Şuan yoğun bakımda...

-Ne yazık ki Selma hanımı kaybettik. Başınız sağ olsun...

-Hayırrrrrrrrrrrr...

-Selmaaaa...

-Sen gitmemeliydin....

-Ne zaman gömeceğiz...

-Kamil'e ne diyeceğiz...

-Çıkınca söyleriz ne de olsa yarın sabah çıkıyor. Öğleye doğrudan gömeriz Selma'yı...

İçimiz kan ağlasa da yapacak bir şey yok biraz metanetli olun...

...

Tam bir hafta sonra 'O' gün

...

Hıh hı hı hı hı. Rabbim sen hayırlara yor. Nasıl bir rüyaydı o öyle. Buz gibi yer, buz gibi hava, pis kokular ne olacaktı tabi. Sanki günlerdir uyuyorum. Öldüm de başkasının canı gelip uyandırdı sanki beni. Nasıl bir şeydi o. Aman Allah'ım tüylerim bile diken diken oldu.

-Kalk Kamil Efendi çıkıyorsun. Al şu kalıp sabunu havluyu kıyafetlerini git yıkan paklan temizlen giyin gel müdürün odasına.

Vay be hücreden çıkarmazken farelerle dost olurken şu özgürlüğe bak. Müdürün odasına gel... Yüzümde hafif bir gülümseme zafer kazanmış bir edayla çıktım dışarı duşlara doğru gittim yıkandım paklandım. Selma beni böyle görmemeliydi ne de olsa. Velhasıl evraklar imzalandı helalleşildi her şey halloldu zaman özgürlük zamanı idi.

Girişimde gördüğüm o koca kapıyı çıkarken görmek nasip olacakmış meğer. Dışarıda gökyüzü bile farklı geldi gözlerim kamaştı. Beni bekleyen koca bir kalabalık vardı. Meğer ne kadar çok sevenim vardı. Ama aradığım insan onların içinde yoktu. Ona gitmek için bir hevesle hemen 'Ona gidelim' dedim. Koca siyah kalabalık kafasını eğmiş dediğimi yapmış yürümeye başlamışlardı. Ama hepsi ayrı bir şaşkınlıkla inceliyordu beni çaktırmadan. Namık koluma girerek;

-İyi misin?

-Neden iyi olmayayım 'O'na gidiyorum.

Kafasını eğip damla damla akıttı gözyaşlarını. O kasvetli zor yaşamını geride bıraktı benim yağmur gözlüm. O aşağılanmaları, çaktırmadan yüksekten bakışları, nefretli ifadeleri, Allah kimsenin başına vermesin duaların altındaki ezikliğini hep yok saydı benim yüreğim. Şimdi yok ve ben üzülüyorum. Niye üzüleyim ki o artık özgür. Yürüyor koşuyor hopluyor zıplıyor cennetinde. Ben de onun adına en az onun adına mutluyum. İçimde onsuzluğun burukluğu yok değil. Onsuzluğumun acısı yok değil. Hep var olacak hep kanatacak kalbimi. Ama mutluyum çünkü doktorların imkânsız dediğini o yaptı. Benim meleğim kalbim...

Kokunu çok özleyeceğim. Saçlarımda dolaşan nefesini. Beni hep kalbine bastıran kollarını inan seni çok özleyeceğim. Ah mermerden kadın sana evlenirken söyleyecektim ama öldüğünde mezarının başında söylemek nasipmiş.

SENİ SEVİYORUM. BENİM ÖZGÜR KADINIM... ARTIK ENGELLERİN YOK...